

צעדים ראשונים במבוכי וושינגטון

אביב 1965. נוסף על עבודתי כמרכז משק, הייתי גם פעיל במועצה האזורית גליל עליון, וכחבר ועדת הפיתוח היה עלי לייצג את האזור בפני המוסדות הממשלתיים. מדי שבוע נסעתי לתל אביב ליום אחד לפחות, והשתדלתי לנצל כל שעה פנויה לביקורי חטף במשרדי "נתיב".

באחד מביקורי, לא הסתפק בנימין אליאב בעדכון שוטף על פעילות "בר", אלא תיאר לי את ההתפתחויות בברית-המועצות ואת מהלכיו של הקרמלין בזירה הבינלאומית. לאור ההתפתחויות האלה, אמר לי אליאב, הוא הגיע למסקנה ש"בר" חייבת מעתה לראות בקונגרס ובממשל ארצות-הברית יעד בעל עדיפות ראשונה במעלה.

בנימין שיער כי השגריר הישראלי בווינגטון, אייב הרמן מעוניין שתהיה לו האפשרות לבקר ואולי גם לשלוט בפעילות של "בר" בארצות-הברית, שעד אז התנהלה מניו-יורק. הוא היה סבור שיש חשיבות רבה להושבת שליח של "בר" בווינגטון. משום מה לא הסקתי מדברי אליאב כי הוא מציע לי את התפקיד.

כעבור זמן-מה אמנם הופיע אייב הרמן לביקור-פתע בכפר בלום, אך אני, משום-מה, לא קשרתי את ביקורו לשיחה שהיתה לי עם אליאב. אייב הרמן היה ידיד ותיק של כפר בלום עוד משנות הארבעים. הוא וזינה רעייתו ליוו את מייסדי הקיבוץ בצעדיהם הראשונים בהקמת הקיבוץ, והתארחו בכפר-בלום לעתים מזומנות. מאז עבר זמן רב. השניים שהו בארצות-הברית, שם כיהן אייב הרמן תחילה כקונסול כללי בניו-יורק, ובשנות השישים, כשגריר ישראל בווינגטון. לאייב היו בכפר בלום ידידים עוד מימי היותו חבר בתנועת נוער באנגליה, אך בביקורו זה הפתיע אותי, שדווקא אני הייתי מטרת ביקורו. בחדר העבודה שלי הוא פנה אלי וניגש ישר לעניין.

אייב סיפר שהוא נקרא מווינגטון להתייעצויות בירושלים, והחליט לנצל את ביקורו כדי לשכנע את שאול אביגור, את בנימין אליאב ואותי, שעלי לצאת לשליחות של מספר שנים בווינגטון. הוא הציע שאכהן שם בדרגת ציר-יועץ כדי לקיים מגע אישי עם הפקידות הבכירה בעיר. הוא סבר, ששליטתי ברוסית ונסיוני האישי בברית-המועצות יעזרו לי למלא תפקיד רשמי של מומחה למדיניות הסובייטית. החדירה של ברית-המועצות למזרח התיכון משכה אז את תשומת הלב הן של ישראל והן של ארצות-וברית. בתפקיד זה, הסביר אייב, יתאפשר לי לעסוק בהסברת "בר" גם במחלקת המדינה וגם בקונגרס.

הזכרתי לאייב שהקריירה הדיפלומטית שלי נקטעה באיבה בדרגת נספח והוא - אייב - לא היה אז אפילו קונסול. והנה, עכשיו הוא שגריר ואותי הוא מבקש להקפיץ כמטחוי קשת לדרגת ציר-יועץ. צחקנו שנינו, אבל למעשה היה הצחקוק

ממני והלאה. אמרתי לאייב שהם שוב תופסים אותי בשעה שאני ממלא בקיבוץ תפקיד של מרכז משק. אייב חזר וצחק: "מה לעשות? אתה תמיד מרכז משק דווקא כשצריכים אותך. שאלו, שהצליח בעבר לקבל אותך, יצליח בכך בוודאי גם הפעם." שוחחתי ארוכות עם בבה. הפעם היו הנסיבות סבוכות יותר. דן, בננו הבכור, שהיה "קרבן" שליחותנו במוסקבה, כבר היה נשוי. הוא עבד בענף גידולי השדה בקיבוץ, והחל לתכנן לצאת ללימודים גבוהים. יאיר, בננו השני, ששירת עדיין כסגן בסיירת שקד, עמד לשאת לאשה צעירה מדניה, שהיתה בסיום הליכי הגיור. דן ואורה אשתו עודדו אותנו, תוך הבטחה שיטפלו בעריכת החתונה בקיבוץ לא פחות טוב מאיתנו. יאיר אמר שהוא ובחירת לבו יבקרו אותנו בווינגטון אחרי החתונה. בכל זאת, היו בלבנו ספיקות האם אנחנו רשאים לצאת קודם שיאיר יסיים את שירותו ותיערך החתונה. מצד שני, לא היה טעם בדחיית היציאה בשנה. אבינועם, בננו השלישי, למד באותם ימים בכיתה י', והיה ברור שאם בדעתנו לצאת לשליחות, עדיף להקדים את היציאה כדי שאבינועם יוכל לסיים את לימודיו בבית הספר התיכון בארצות הברית. ידענו, שאם נדחה את יציאתנו בשנה, ניאלץ להשאיר את אבינועם בארץ כדי שיוכל לסיים את לימודיו לפני הגיוס לצה"ל. הנסיון הקשה שעברנו עם דן בעת שהיתנו במוסקבה, הכריע בשיקולינו המשפחתיים. החלטנו לצאת לארצות-הברית ללא דיחוי. גם הפעם לא התקשה שאלו לשכנע את חברי הקיבוץ בחיוניות הדבר.

הפעם, בניגוד לשליחותנו הראשונה, היינו בעלי נסיון ומהות עיסוקי היתה ברורה לנו. ההווי וסגנון החיים של הסגל הדיפלומטי היה מוכר לי משנות עבודתי ב"בר" עת ביקרתי בבירות אירופה וקיימתי קשר הדוק עם הנציגויות הישראליות, הן במישור המקצועי והן במישור החברתי.

אייב וזינה השתדלו להכין אותנו לקראת צאתנו. הם סיפרו על החיים החברתיים בווינגטון, על קבלות הפנים, מסיבות הקוקטייל וארוחות-הערב למיניהן. האירוח המקובל בבתים חייב את בבה להכשיר את עצמה לכך היטב, שכן אירוח בבית בשעות הערב וארוחות-עבודה בשעות הצהריים במסעדות, היו בבחינת דרך מקובלת ליצירת קשרים אישיים, שכה חיוניים להצלחת העבודה.

השגריר ורעייתו התעכבו בדבריהם גם על אופי הביגוד ועיצוב הדירה, שהיינו חייבים בהם כחלק כנציגי המדינה. צד זה של שליחותנו לא הדאיג אותי, כשם שלא הדאיג אותי כישוריה של בבה לארח. בשטוקהולם ובמוסקבה, נוכחתי לדעת שהיא בעלת טעם מעולה ומתגברת במהירות על האתגרים השונים. כאשר נאלצנו לעזוב את מוסקבה בחופזה, אספה בבה את שמלותיה וחליפותיה שלא היה טעם להביאם לכפר בלום, והציעה אותן לנשות הדיפלומטים, שממש חטפו אותן, ואפילו שילמו לה מחיר נאה בעדן. הדבר היחיד שהדאיג את בבה ואותי היה הצורך למצוא לה עיסוק בעל עניין. לי היה יתרון על פניה- אני יכולתי למצוא "מפלט" בעבודה.

קשה לתאר מעבר חריף יותר מאשר הקפיצה הזאת מכפר בלום אל מערבולת החיים בווינגטון. מחיי הקיבוץ הגלילי נפלנו הישר אל ההווי הדיפלומטי בבירת העולם המערבי. ברור שדאגנו לבנינו שנסעו איתנו - גבי בן ה-9 ואבינועם בן 16.

אבינועם ידע אמנם קצת אנגלית, אך גבי לא ידע אף לא מלה אחת. היה עליהם להתרגל ללימודים בשפה חדשה, להיקלט בבית-ספר בעל אופי שונה לגמרי מזה שהכירו בכפר בלום, ולרכוש חברים בסביבה זרה לחלוטין.

כך, תוך הרהורים וחרדות אך גם מתוך הכרה שהאתגר העומד לפנינו גדול וחשוב, עסקנו בהכנות האחרונות לקראת היציאה. פתיחת שנת הלימודים הכתיבה לנו, כאמור, את המועד. נפרדנו מכפר בלום, אך שתי בעיות עדיין המשיכו להטריד את מנוחתי. בני יאיר, לא רק שהיה צריך להיקלט מחדש בקיבוץ, לאחר שיחרורו משיירות סדיר הוא היה אמור להתחתן, וכל זאת בהעדרנו. הבעיה השניה, הגם שבמהותה, היא לא היתה אישית, היא גרמה לי לדאגה מסויימת. היתה זו שאלת היקלטותו של המחליף שלי בריכוז המשק. במקומי נבחר לתפקיד לראשונה בן המשק, בוגר בית-הספר החקלאי כדורי, שסיים את שירותו בצה"ל כקצין מעולה. הוא גם הספיק להשתלם בקורס לרכזי משק. ובכל זאת, לא הייתי שקט. חילופי דורות היה דבר שטרם התנסינו בו בכפר בלום, ומנסיון קיבוצים ותיקים יותר היה ידוע שחילופי דורות בניהול משק וחברה הם תהליך קשה ומסובך. כבעבר, התגברנו בבה ואני על החששות והחרדות בזכות הנכונות שלנו להתמודד עם אתגרים.

בהיותי מזריח ראשי בתנועת נוער ציונית חלוצית בריגה, כינו אותי הורי החניכים "האסטוני המשוגע", על שום הפעולות הבלתי שגרתיות שאירגנתי בטיולים ובמחנות. ארצה עליתי עם קבוצה מבוגרי התנועה, שאת ימיה הראשונים בארץ בילתה בהכשרה בקיבוץ אפיקים. עם סיום ההכשרה באפיקים, עמדה בפנינו הברירה, להצטרף לקיבוץ צעיר או לייסד קיבוץ חדש. גם בבה וגם אני תמכנו בהקמת קיבוץ חדש וגברנו על המתנגדים. יצאנו כפלוגת עבודה למושבות בנימינה וזיכרון יעקב, שהאיכרים בהן נותרו לא פועלים ערביים בשנות המאורעות. משנרגעו הרוחות, שבו הפועלים הערביים למושבות, ואנחנו מצאנו את עצמנו במאבק אלים עם נותני העבודה, שבגדו בנו, לדעתנו. גם עלייתנו להתיישבות היתה משום הרפתקה. לא המתנו ב"תור" עד שהמוסדות המיישבים יעמידו לרשותנו קרקע ותקציב. התאהבנו בגליל והתיישבנו בעמק החולה הביצתי, בניגוד לעמדת המוסדות המיישבים. כבר מהימים הראשונים פקדה אותנו מחלת הקדחת, ובשנתיים הראשונות לא יכולנו להביא למקום את ילדינו. נסיון חיים זה חישל את בבה ואותי.

בדרך לארצות-הברית עצרנו בלונדון כדי להצטייד בביגוד כראוי לדיפלומטים ולבלות מעט אצל קרובי משפחה של בבה. היה זה חודש יולי כאשר יצאנו מלונדון הסגרירית ואחרי שעות אחדות נחתנו בנמל-התעופה דאלאס שליד וושינגטון, היישר אל חום מחריד ולחות נוראה עוד יותר.

בנמל-התעופה קידם את פנינו מאיר רוזן שבא במיוחד לשם כך לווינגטון. מבעוד מועד הוזמנה בשבילנו סויטה עם מטבחון באחד המלונות בשדרות מסצ'וסטס, הידועה גם כ"שדרת השגרירויות" היוקרתית, במרחק הליכת מהשגרירות. השהייה במלון עם שני הבנים לא היתה נוחה ביותר, ועל-פי עצת אייב

וזינה התחלנו לחפש ללא דיחוי מקום מגורים של קבע. חיפשנו דווקא בית ולא דירה בבניין רב-קומות.

כבר בימים הראשונים הפגיש אותנו השגריר עם דן ויעל פתיר. דן היה אז יועץ לענייני תקשורת של השגריר, ויעל, אשתו, התכוננה לקריירה אקדמית. הפתירים הם אשר הדריכו וסייעו לנו במציאת מקום המגורים. המזל שיחק לנו, ולאחר זמן קצר מצאנו בית נחמד, מרוהט בטוב טעם וממוקם בדיוק באזור שנראה עדיף בעיני הפתירים. הבית אמנם לא היה גדול במיוחד אבל היה נוח מאוד ולו גינה ומוסך וכל הציוד הדרוש לניהול משק-בית מסודר. אני רכשתי מכונית, ועד מהרה מצאתי עצמי נוהג בפורד גלקסי מפוארת למדי. בבה היתה מאוד מרוצה. חיש מהר הרגשנו כולנו "בבית". סמוך לבואנו, שלחנו את גבי, בננו הקטן, לקייטנה, דבר שסייע לו ללמוד ללא דיחוי את השפה האנגלית. את אבינועם, שהיה בן 16, שלחנו לקורס אינטנסיבי לאנגלית.

כך, במהירות יחסית, יכולתי להתמסר לצעדי הראשונים בשגרירות. לא הייתי דיפלומט מקצועי, ונוסף על כך הייתי מבוגר מכל חברי הסגל, להוציא את השגריר. נדמה היה לי שבשל כך הייתי "יצור" יוצא-דופן במקצת. יתר על כן, גם הנושא שבו עסקתי היה חריג, ולאיש בשגרירות לא היה ברור במה אעביר את ימי. השגריר הוא זה שהינחני במבוכי וושינגטון. קיבלתי ממנו רשימה מפורטת של אנשי מחלקת המדינה שאיתם מן הראוי היה, לדעתו, לקיים קשרים קבועים. הרשימה כללה את שמות ראשי מחלקת ברית-המועצות ואנשי "דסקים" של מדינות מזרח אירופה, שאיתן קיימה מדינת ישראל יחסים דיפלומטיים. כמו כן, הוא הציע שאעמוד בקשר עם שגרירויות במזרח אירופה. הוא העריך, שכך אוכל לבנות לעצמי מעמד של מומחה לענייני הגוש הסובייטי, ולפעול בנושא יהודי ברית-המועצות. אייב דאג להבהיר לי שאחד הדיפלומטים, שנמנה עם סגל השגרירות, היה מופקד על קיום קשרים קבועים עם עוזרי הסנטורים וחברי הקונגרס, והוא זה שדאג לפגישות של השגריר והציר עם הסנטורים ועם חברי הקונגרס. הוא הדין היה ביחס לעיתונאים. דן פתיר קיים קשר קבוע עם עיתונאים והפגיש מדי פעם את החשובים שבהם עם השגריר ועם הציר. כוונתו של השגריר היתה ברורה, ומבחינתי היה זה כאילו שפכו מים צוננים על ראשי. אילו קיבלתי את עצותיו כפשוטן, הייתי נאלץ להתרוצץ ללא הרף מפגישה לפגישה עם אנשים שלא היה לי כל עניין לשוחח איתם.

אייב היה אדם זהיר מאוד מטבעו. ניסיתי למצוא צידוק להסבריו, והנחתי שהוא חשש שהקיבוצניק חסר הנסיון הדיפלומטי, יפר, ברוב התלהבותו, נוהלים מקובלים ולא יקפיד על "כללי הפרוטוקול". לאמיתו של דבר הייתי בטוח שאייב יסייע בידי, הגם שידעתי שבצעדי הראשונים אצליח להרגיז גם את הציר וגם את השגריר.

בפגישות הראשונות החלטתי להסתפק בשיחות הכרות ולהסתייע בנסיון שצברתי בשנות עבודתי במוסקבה. בתנאים שבהם הגיע המידע מתל אביב חסר היה לי חומר עדכני על המתרחש בברית-המועצות ועל מערך היחסים הבינלאומיים בין המערב לבין המזרח, ולפיכך התחלתי "לטרוף" ברעבתנות מאמרים מהעיתונות.

מצאתי את הדרך לקבל ממוסקבה, באיחור של יום או יומיים בלבד, שלושה מהעיתונים החשובים: "פראוודה", "איזבסטיה" ו"ליטרטורנאיה גזיטה". חתמתי גם על שני ירחונים שנראו חשובים בעיני, כתב-העת הספרותי "נובי מיר" וכתב-העת האידיאולוגי-מדיני "קומוניסט". בווינגטון יצא לאור במימון כספי הממשל כתב-עת רציני באנגלית "Problems of Communism". בכל בוקר עברתי על ה"ווינגטון פוסט" ו"הניו-יורק טיימס". ביליתי שעות רבות בשגרירות בקריאת העיתונים, ובערב עיינתי בכתבי-העת. קראתי גם בקביעות את ה"אקונומיסט" הבריטי. כל אותה עת עמדתי בקשר הדוק עם מאיר רוזן בניו-יורק.

שנת הלימודים נפתחה, ולמזלנו בתי-הספר שבהם למדו הבנים היו במרחק הליכה מהבית. בבה הצליחה להתארגן בניהול משק הבית, ואף החלה להשתתף בחוג חברתי של נשות דיפלומטים בהדרכתה של מתנדבת מווינגטון, שעסק גם בשיפור האנגלית של המשתתפות. לימים נעזרנו בחוג נשות הדיפלומטים לצורך הרחבת חוג המכרים שלנו. ה"מדריכה" האמריקנית של החוג היתה יהודיה, אשתו של הוברט רואן, עורך המדור הפיננסי של ה"ווינגטון פוסט". עד מהרה התיידדנו, התארחנו בביתם ואירחנו אותם אצלנו. בביתם הכרנו כמה מחשובי העיתונאים שבעיר.

בסופי שבוע יצאנו אל מחוץ לעיר או טיילנו בווינגטון עצמה, שבחלקה הייצוגי היא יפה מאוד, עשירה בפארקים מרהיבים, בבניינים מרשימים ובמוזיאונים מעניינים. לבנים לא היה קל להסתגל לבתי-הספר, ללמוד אנגלית ברמה שתאפשר להם התקדם בלימודים ובמקביל לקשור קשרים ראשונים ופתוחים עם חבריהם לכיתה. גם על בבה עברה תקופה לא קלה. ברכישת נסיון ראשוני בחיי היום-היום. לכן הקפדתי להקדיש את סופי השבוע למשפחה. גבי הקטן "נכנס לשיגרה" במהירות ורכש לו חברים חדשים. לאבינועם בן ה-16 היה קשה קצת יותר. מכיוון שבמשפחות הישראליות בווינגטון היו אך מעט נערים בני גילו. יתר על כן. בווינגטון של הימים ההם לא היתה כמעט תחבורה ציבורית ראויה לשמה, ואנחנו היינו חייבים להסיע אותו כדי שיוכל לקיים חיים חברתיים. לפיכך דאגנו, שאבינועם יקבל רשיון נהיגה בהקדם. בבה רכשה מכונת משומשת ועם קבלת הרשיון החל גם אבינועם לנהוג בה. אם לגבי הקטן הספיקו כמה חודשים כדי להתאקלם ולהתרגל למציאות החדשה, לאבינועם היתה השנה הראשונה קשה מאוד. השתדלתי אפוא "לפצות" את הבנים בסופי שבוע, לפחות בהתחלה.

משנעשיתי מצוי יותר באקטואליה וחשתי בטחון, פתחתי בפגישות הכרות. תחילה התמקדתי במחלקת המדינה. פגשתי את ראשי המחלקה הסובייטית של הזרוע הדיפלומטית והזרוע של מודיעין ומחקר, ועד מהרה מצאתי שפה משותפת איתם ועם עוזריהם. כולם שירתו לפחות פעם אחת במוסקבה. לשמחתי גיליתי שידי היתה על העליונה בזכות שליטתי בשפה הרוסית והתמצאותי בתרבות הרוסית. מכל מקום, נתקבלתי על ידיהם בסבר פנים יפות ואפילו בחמימות.

לא שכחתי ש-12 שנים קודם-לכן, כשהגעתי למוסקבה, הקצבתי לעצמי זמן ל"הכרת השטח". אז היה עלי ללמוד פרטים פשוטים אך בסיסיים: היה עלי להכיר את רחובות

מוסקבה, את התחבורה הציבורית, את התיאטראות, את מגרשי הספורט הציבוריים, ואת החנויות. היה עלי ללמוד את שיטות העיקוב אחרינו ואפילו לנסות לעדכן את הרוסית הקלאסית שלי, ולהשתמש "ברוסית סובייטית". כל זאת עשיתי לפני שהתחלנו בפעולה ממש.

כאז כן עתה, כבר מן הימים הראשונים לשהותי בווינגטון בצעתי "עבודת שטח". המשימה בארצות-הברית היתה להשתדל להניע אותה, לא רק לגלות אהדה והבנה למאבק למען גאולת יהודי ברית-המועצות, אלא גם שתטיל את מלוא כובד משקלה להשפעה על ברית-המועצות לשנות את מדיניותה כלפי היהודים ותאפשר את עלייתם ארצה. בתוך היהדות המאורגנת של ארצות-הברית כבר הספיקו בנימין אליאב ואחריו גם מאיר רוזן, לצעוד צעדים ראשונים. הערכתי שללא גיוס רחב של היהדות בכל רחבי ארצות-הברית, יהיה למאמצי ההסברה שלי בווינגטון ערך מוגבל בלבד. דרוש היה זמן כדי להתערות במערך היהודי הממוסד. דיווחתי על כך לשאול.

כאשר הייתי בטוח במוכנותי, פתחתי ב"חריש הסברתי" במחלקת המדינה, בקונגרס ובסנט, בעיתונות, בקרב המומחים בממשל ובין הסובייטולוגים. ידעתי שיצאתי לדרך ארוכה, אך אז לא שיערתי שאקדיש לה שנים, גם לאחר שאשוב ארצה מן השליחות בווינגטון. הפגישות הראשונות עודדו אותי מאוד. נהגתי ליזום פגישות בכל עת שהיה בידי מידע, שאיפשר לי להחליף דעות בתחומים הרלוונטיים, שבהם היה עניין הן לאמריקנים והן לישראלים. כך למשל החלפתי דעות בענייני המזרח התיכון, על התרחשויות פנימיות בברית-המועצות, על מיעוטים בברית-המועצות, וכמובן, על יהודי ברית-המועצות. החלטתי לא להתחשב במוסכמות, ולא להסתפק במגעים עם הדרגים המקבילים ל"מעמדי" בשגרירות. ביקשתי פגישה עם הממונה על כל זירת אירופה המזרחית. הכרתי גם אנשי "דסקים" שמהם אפשר היה ללמוד יותר מאשר מן הממונים עליהם. כך, למשל, הכרתי את הלמוט זוננפלד, אנליסט צעיר יחסית, שהתקדם מהר מאוד בשנות שהותי בווינגטון, ומאוחר יותר נמנה על חשובי עוזריו של הנרי קיסינג'ר. מן העוסקים במדינות מזרח אירופה הכרתי תחילה רק את ראש ה"דסק" הרומני. ברומניה היה לנו, באותם ימים, עניין מיוחד. בעזרת דן פתיר הכרתי כמה עיתונאים ששירתו בעבר ככתבים במוסקבה, וגיליתי שהיה להם בווינגטון מעין מועדון של עיתונאים המתמצאים בנעשה בברית-המועצות. הכרתי גם את אייב ברומברג עורך ה-*Problems of Communism*. אביו של ברומברג היה ממנהיגי הבונד. כידוע, הבונד היתה מפלגה ותנועה יהודית המונית במזרח אירופה, שדגלה בסוציאליזם יהודי בתפוצות, ובפיתוח תרבות היידיש. הבונד נודעה כמתנגדת חריפה של הציונות. עם אייב ברומברג שדיבר יידיש רהוטה, התיידדתי חיש מהר, ודרכו התוודעתי אל כל המי ומי בנושא הסובייטי בווינגטון.

הציר, אפי עברון, שהיה חדש כמוני בווינגטון, אך בעל נסיון קודם כציר בשגרירות בלונדון, ועוד לפני-כן כשליח "ההסתדרות" בארצות-הברית, ניסה בתחילה "להחזיק אותי במסגרת", והתנגד שאפגש עם קולגות "בכירים מדי". אך עם הזמן השלים, ככל הנראה, עם "חריגות", והסתפק בכך שיעץ לי לצמצם

את מעגל פגישותי ולהתמיד במגעים תכופים עם מספר מוגבל של אנשים שיוכלו לשמש לי משענת ועזרה ממשית בשעת הצורך. אם אתפשט יותר מדי, הסביר לי אפי, יהיו לי אולי הרבה מכרים, אך לא כאלה שאוכל לצפות מהם לסיוע של ממש בשעת הצורך. עם הזמן למדתי עד כמה היתה הצעתו של אפי נבונה, ואת הקשרים שלי בווישינגטון פתחתי בדרך זו.